Diumenge 6 (C) dePasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 14,23-29): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si algú m'estima guardarà les meves paraules, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i farem estada en ell. El qui no m'estima no guarda les meves paraules. I la paraula que sentiu no és meva, sinó d'aquell que m'ha enviat, el Pare.

Us he parlat d'aquestes coses estant amb vosaltres. Però el Paràclit, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, ell us ensenyarà totes les coses i us recordarà tot el que us he dit. La pau us deixo, la meva pau us dono; jo us la dono no com la dona el món. No es torbi el vostre cor ni s'acovardeixi. Heu sentit que us he dit: me'n vaig i vinc a vosaltres. Si m'estiméssiu us alegraríeu que vagi al Pare, perquè el Pare és major que jo. I ara us ho dic abans que succeeixi, perquè quan s'hagi esdevingut, cregueu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si algú m'estima guardarà les meves paraules, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i farem estada en ell»

Mn. Francesc CATARINEU i Vilageliu
(Sabadell, Barcelona, Espanya)

Avui, abans de celebrar l'Ascensió i la Pentecosta, rellegim encara les paraules de l'anomenat sermó del Sant Sopar, en les que ens cal veure-hi diverses maneres de presentar un missatge únic, ja que tot brolla de la unió de Crist amb el Pare i de la voluntat de Déu d'associar-nos en aquest misteri d'amor.

A Santa Teresina de l'Infant Jesús un dia li van oferir diversos regals perquè triés, i ella, amb una gran decisió tot i la seva curta edat, va dir: «Ho trio tot!». Ja més gran va entendre que aquest triar-ho tot s'havia de concretar en voler ser l'amor en l'Església, ja que un cos sense amor no tindria sentit. Déu és aquest misteri d'amor, un amor concret, personal, fet carn en el Fill Jesús que arriba a donar-ho tot: Ell mateix, la seva vida i els seus fets són el màxim i més entenedor missatge de Déu.

És d'aquest amor que ho abasta tot d'on en neix la "pau". Aquesta és avui una paraula enyorada: volem pau i tot són alarmes i violències. Només aconseguirem la pau si ens girem vers Jesús, ja que és Ell qui ens la dóna com a fruit del seu amor total. Però no ens la dóna com el món ho fa (cf. Jn 14,27), ja que la

pau de Jesús no és la quietud i la despreocupació, sinó tot el contrari: la solidaritat que es fa germanor, la capacitat de mirar-nos i de mirar els altres amb ulls nous com fa el Senyor, i així perdonar-nos. D'aquí neix una gran serenor que ens fa veure les coses tal com són, no pas com aparenten. Seguint per aquest camí arribarem a ser feliços.

«L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, ell us ensenyarà totes les coses i us recordarà tot el que us he dit» (Jn 14,26). Que aquests darrers dies de Pasqua demanem obrir-nos a l'Esperit: l'hem rebut en ser batejats i confirmats, però cal que —com a darrer do— rebroti en nosaltres i ens faci arribar allà on no gosaríem.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Si tanques la porta de la teva ànima, deixes fora el Crist. Tot i que té poder per a entrar, no vol ser inoportú, no vol obligar per força» (Sant Ambròs)

- «En tota la història de la salvació, en la qual Déu s'ha fet proper a nosaltres i espera pacientment els nostres temps, incloent les nostres infidelitats, encoratja els nostres esforços i ens guia. En l'oració aprenem a veure els signes d'aquest pla misericordiós» (Benet XVI)

- «La forma tradicional de la petició de l'Esperit és invocar el Pare pel Crist nostre Senyor perquè ens doni l'Esperit Consolador. Jesús insisteix en aquesta petició en el seu Nom al mateix moment en què promet el do de l'Esperit de Veritat. Però la pregària més senzilla i més directa també és tradicional: 'Veniu, Esperit Sant'» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.671)